

Csak lélek. Abból mégis van elég.
Lélek remeg.
Mint aki belezúgott egy verembe,

mert rosszul mérte fel, amit
felmérés közben gondolt.
Csak nem ültem rá a szemüvegemre?

Néha, többi, jó a, rossz a

Aki leül, liheg,
ezen csodálkozik,
Gyulai Pál Vörös-
marty-könyvén néha

meghatódik, miért
olvassa, ezen is
csodálkozik, egyes
fűszálak a többi

fűnél jobban nőnek,
nehogy már ezen is
csodálkozni kezdjen,
nem egészen jó a

bal térde, most ezen
mégse csodálkozhat,
megy focizni, megy a
foci, pedig rossz a.

Babiczky Tibor

Stefano Landi

Merre jársz, sötét hajú?
Távolodik az ég.
Ami volt: marék hamu,
s mit itt hagyunk: elég.

Szürke fényt okád a nap,
szürke az összes éj –
lettél, hát legyél magad,
csak ember ne legyél.

Ha élsz: anyád s apád van,
és összeforrtak ők,
vonulnak benned párban
a csalfa szeretők.

Vonulnak, tűz a testük,
csupán lángnyelv lehetsz,
lobbanni, égni bennük,
képzelné, hogy szeretsz.

Sosemvolt álmod: álmod.
Ha mozdulnál: az ők.
Így ég ki szép magányod
a végső tűz előtt.

Álmodhatsz új tavaszt majd,
s rá perzselő nyarat,
körbefordulsz magadban,
cellájában a rab.

Száz életet is élhetsz,
száz álmod is lehet –
de más tűzében égett,
s hiányzik az az egy.

Umberto Saba

Elszürkült, dérütötte parton
arcom a dermedt fénybe tartom,
nyugatra nézek, Velence felé,
tisztan időben, tél derekán,
gyűrűzne, s úgy sziszegne le rám
a szél. S mint holt hasábfá, elég

bennem a múlt, s kóbor melegét
a vér tereli, pásztorkutyaként,
míg Triesztre rádermed az este,
s mint kagylóhéjak belseje, ragyog
száz gyöngyházfényű csillag, s ablakok
nyílnak, mennyi száj!, levegőt keresve.

Itt kellett partot érni, ezen
a nyüzsgő és fegyelmezett,

tenger ostromolta sávon,
egyként fogadni tavaszt, telet,
és tudni: mind emlékezet –
nyíló ablak, élet, álom.

Shakespeare

E.-nek

Napod el ne feledd, ha az éjszaka jön,
emlékezz, áldás volt időnk felett, s fogadd,
árnyéknak a földön majd beöltözöm,
nem múlt el fényünk, ha végül kihunyt a nap.
És hallod a hangomat is, át a ködön,
és látni fogsz, amíg csak látod magadat,
áttetsző leszek, mint oltár fölött a csönd –
fenyők lombját a szél, kifésülöm hajad.
És nem múlik el, ami van – élek és élsz,
s a káprázat mögött találkozunk megint,
s bennünk, akár a lép ölen a sűrű méz,
ragyognak aranyból szőtt, földi éveink,
tavaszba mártott, izzó, romlatlan anyag –
s nem is lehettem volna ennél boldogabb.

Szita Szilvia

Arányos büntetés

Gyerekkorodban kínoztad a kutyákat,
pedig először farkukat csóválva közeledtek
hozzád. Meg akartad mutatni nekik,
hogyan nem érdemelsz szeretetet,
mert gonosz vagy és kegyetlen.
És mert az állatok nem hittek neked,
még jobban rúgtad és ütötted őket.
Csak akkor elégedtél meg, mikor
már érkezésed kiszagolva menekültek.
Igen, a kutyáknak igazuk volt:
neked pontosan ez járt. Te is
elbújtál mindig, ha apád hazaért.